

Vse prav!

Vse prav je tu vrejeno —
 za vse povsod ne raste eno:
 na njivi plod rodi se zlat,
 na pušči trnje in osát . . .
 Na svetu vse pač mora rasti
 in stvar se slednja mora pasti:
 žival koristna in prijetna,
 razumna čbela, srna spretna,
 a tudi óselček uhát,
 mož moder, oj, takó čelát!
 Vse prav! a prvi in pa drugi
 dobe naj pašo po zaslugi
 in sam si hodi vsak jo brat!
 A vam se zdi to neverjetno,
 kar jaz sem gledal tisočkrat:
 osliček žrl je s tolstih trat
 nezmerno, slastno in prevzetno,
 a umna si žival je v tugi,
 kar že zavrgli vsi so drugi,
 pobirala bodeč osát . . .
 In gledam — kaj? Žival to ni —
 na paši vidim le — ljudi!

S. Gregorčič.

Šinile so plašne sence.

In z večerom sladke ure
 so prispele k meni v vas —
 Ah, na srčno zadovoljnost
 pesem pojem si na glas . . .

Ali kaj je tam v daljavi
 vzdihnilo takó? —
 Šinile so plašne sence,
 zašumelo je drevó . . .

Mar je zapuščeno dekle
 čulo pesmi glas?
 Mar je solza svetla tekla
 črez njen žalostni obraz? . . .

Šinile so plašne sence,
 zašumelo je drevó . . .
 Pesem tiho, izgubljeno
 vmirala je za goró . . .

Roman Romanov.